

სადავი საქართველო კომუნისტური პარტიის
XVII ყრილობის დელეგატებს!

ქრონიკული
ბიბლიოთეკა

ОБЯЗАТЕЛЬНЫЙ ЭКЗЕМПЛЯР

— ხად ვარბიხარ, ამხანაგო?..
— ჩვენი ქარხნის დირექტორი გამოდის სიტყვით და ახალი მაჩვენებლები უნდა მივაწოდო: რაც სიტყვაში ჰქონდა,
ამ დღეებში უკვე მოძველდა.

რესურსი

ახალ გამარჯვებათა წელი დაიწყო, მეექვსე ხუთწლედის საძირკვლის ჩამყრელი წელიწადი დადგა!

მინდა ორიოდ სიტყვა მოგახსენოთ სიცილის შესახებ. საშვილიშვილო საქმეს ვაკეთებთ და ვისა აქვს უფლება იცინოდეს ჩვენზე უფრო მეტად, უფრო ჯანსაღად, უფრო გულიანად.

გასულ წელს გეგმას კარგა ბლომად სიცილდღე დამაკლდა და ზოგჯერ ვერ ვაცილებდი ისე, როგორც ეს ჩემს პატივცემულ მკითხველს ეკუთვნის (თვითკრიტიკული ზრდილობის გამო ვამბობ, თორემ ეს მკითხველებმა უკეთ იციან).

სარგებლობდნენ რა ამით, ზოგჯერ იცინოდნენ, სხარულით ფეხზე აღარ იდგნენ ბიუროკრატები და ხელისშემწელები.

ვუჩხვლეტდი ჩემს ჩანგალს, შეწყვეტდა ხითხითს უქნარა და მეკითხებოდა:

— ვინა ხარ, ძამია, რა გინდა ჩემგან?

აუფხნიდი, რომ იგი, ბიუროკრატი, თუ უფრო ფართო მასშტაბის ხელისშემწელი იყო, ხელს გვიშლიდა წინსვლაში, გზას გვიღობავდა, ფეხს გვიბორკავდა.

— მერე შენ ვინ გკითხავს? ნიანგი თუ ხარ, სახუმარო სხვა ვერავინ ნახე, მომეშვი, ბიძიკო, თორემ ერთ კაი საჩივარს დაწვერ და. გგონია, შენზე ნაკლები ნაცნობები მყავს?..

— ნაცნობები რომ გყავს, სწორედ იმიტომ გიჩავლიტე.

— მომეშვი, თუ ძმა ხარ, რა დროს კრიტიკაა, ხომ ხედავ რამხელა საქმეს ვატრიალებ!..

— ამას მე ხალხის დავალებით ვაკეთებ, ხალხი მოიხზავს კრიტიკის გაშლას, ჩვენი გოგოლები და შჩედრინები გვინდა...

— მერე და შენ რომელი გოგოლი და შჩედრინი ხარ?

— მინდა ვიყო.

— აფერუმ შენს საქმეს! იყავი, ვინ დაგიშალა? მხოლოდ, თუ ძმა ხარ, ჩემზე ნურაფერს დაწერ. — და ხელისშემწელები ნაძალადევად ილიმებოდა ულვაშებში, „საერთო ენის“ გამონახვას ცდილობდა.

იერიუს მივიტანდი, ანუ როგორც იტყვიან, კრიტიკის შანთით ამოწვას შევბედავდი.

— რა ამბავია. რაშია საქმე? — ომახიანად დაიძახებდა ბებია.

— თქვენ რა, ბებია ბრძანდებით? რა ახალგაზრდად გამოიყურებით! მოეშვით, ყაფლან ყაფლანიჩს დაცვა არ სჭირდება, მისი საქმე საიმედო ხელშია.

— არა, მე არ ვიცავ... ვინ მოგახსენათ, რომ ვიცავ, როგორ ბედავთ მაგის თქმას, მე და დაცვა?! მხოლოდ ყაფლანიჩს თავი უნდა დაანებო, არ არის საჭირო...

მოდო და დაუჯერე ბებიას!

მაგრამ ბებიაც არის და ბებიაც.

ერთნი რომ შემოკამათებას ბედავდნენ, მეორენი, უფრო ჭკვიანი ბებიები ძუძუს გოჭებივით გატვრინდებოდნენ ხოლმე. საყვარელ შვილიშვილს თავზე ხელს გადაუსვამდნენ, „რას გერჩიოდა, შე სოცოდანო“, ეტყოდნენ, „ბიჭუნას“ სადმე კუთხეში, საიმედო ადგილას მიაყენებდნენ და გაინაბებოდნენ — „აცა, რას იზამს ნიანგიო“. მივწერდი, გავახსენებდი — შენი შვილიშვილი ცელქობს, მოუარე-მეთქი. „მარტო ჩემი შვილიშვილი ცელქობსო“ — გაიფიქრებდა გუნებაში ბებია და ისევ ჩუმად იყო.

ასეთი ბებიები ყველაზე მეტად გაუმრავლდნენ, მაგალითად, სავაჭრო ორგანიზაციებს, საბინაო სამმართველოებს, რკინიგზელებს, ზუგდიდის ავტოტრანსის კანტორას და სხვ.

ჩემს პრაქტიკაში ბევრჯერ შემხვედრია გაამაყებული მოინტრიგანო ბებიაც.

— როგორ თუ ჩემმა ბიჭიკომ ამდენი და ამდენი გაფლანგა! მაგის ნახევარი ძლივს შექამა. რას ქორიკანობ, თუ იცი! — აყვირდებოდა ბებიკო.

ასეთი ბებია გამოუჩნდა, მაგალითად, თელავის ქალაქის საბჭოს, (რომელმაც ორ მოღვაწეს ერთი საფლავის ქვა შეაწია), სოფ. ბირლიკისა და ტატიანოვკის კოლმეურნეობებს და ზოგიერთ სხვა ორგანიზაციას.

მაგრამ ბებიას გვერდით ახალი ტიპის უქნარა გაჩნდა.

ეს ვაებატონი თავად არაფერს აშავებს. არის თავისთვის, კაცად კარგი კაცია, წესიერად აცვია, არაფერს აფუჭებს. მაგრამ ტრესტში რომ მმართველმა სალარო გადაუღაპოს, შეხედავს და იტყვის:

— რა ჩემი საქმეა!

ახლა მოლარეს მისდგება მმართველი, შეიქნება გაწამაწია. ჩემი ვაებატონი კი გვერდზე იყურება და ამბობს:

— მიშველე-ეთ! ეს მმართველია? ეს მუშაკია? ეს კაცია? ქვეყანა გადაუღაპა და ახლა მე მიპირებს შექმას!

გვიანდაა, საჩივარს ინტრიგის სუნი ეცემა...

... სიცილის შესახებ მოგახსენებდით.

ვისა აქვს უფლება, ჩვენზე გულიანად იცინოს?

ერთ რამეში კი ყველა დარწმუნებული უნდა ბრძანდებოდეს: არ გაეცინება მხოლოდ იმას, ვისაც ჩემი ხუმრობა მხოლოდ ხუმრობა ჰგონია.

ნიანგი

ნახ. ზ. ლეჟავასი

— ახლა კი მჯერა სიზმრებისა.

— რა მოხდა?

— მესიზმრა, თითქოს თეატრში ვიჯექი, გამოვიღვიძე და მართლა თეატრში არ ვყოფილვარ!..

უკუთარი გაღამათობა

ზოგი ჩვენი დრამატურგის დანა მიტომ ილესება, რომ აკუწოს რომანები, გააკეთოს პიესებად.

—იდეაც კი,—იტყვის იგი,—ავტორს ვერ აქვს მოძებნილი... და პიესას „ავსებს“ ბოლოს საკუთარი „კონცეფციით“.

მას არ მოსწონს, თუ სუფრაზე პერსონაჟი ილოცება; ყველა გმირი ახლებურად მისგან ელის „მირონცხებას“.

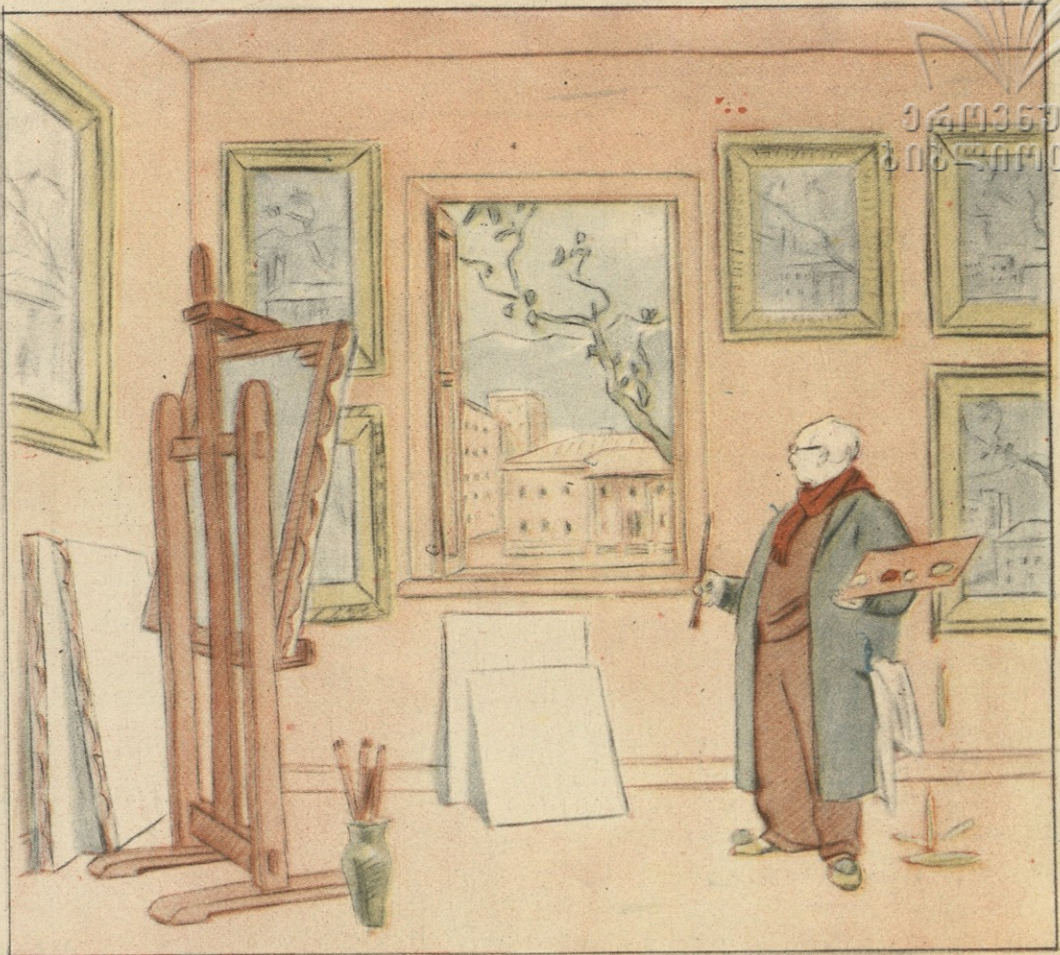
მერე მიდის რეჟისორთან და არიან ერთ ბრძოლაში—პიესაში როგორ შევა ტრაგიკული პერსონაჟი.

რატომ უნდა დაიღუპოს პიესაშიც მოდებამდე? ჯობს, ფინალში წარუადგინოთ იგი გმირის წოდებაზე.

ასე „იღწვის“ დრამატურგი, შემოქმედის ცეცხლში ცურავს. გააკეთა პიესა და დაითანხმა რეჟისურაც...

პიესას და რომანს, ბოლოს შუა უდევს დიდი ზღვარი თეატრი კი მაყურებელს ელის, მაგრამ არსად არი.

ირაკლი არაბული

— მიხაყველურებენ, ერთფეროვან პეიზაჟებს ხატავო რა ჩემი ბრალია, თუკი ამ ფანჯრიდან შეტი არაფერი მოჩანს!

მარიუათიანი მაკლეჩი

შალვა ივანეს-ძე ლაბაძე ოდესღაც სახლმმართველად მუშაობდა, შარვალზე გრძელი ჯიბე ეკერა და პირზე იმედიანი სიტყვა, სამკუთხედ ბეჭედს ყოველდღე ლურჯ მელანში ასველებდა და ბეჭდის თითო დასმას მამასისხლად აფესებდა. ვინ მოთვლის რაბდენი შესახლების გემო ივანე და რამდენი გამოსახლების ქოქოლა მიაყარეს შალვას. ბოლოს სახელმწიფო სამსახურს თავი ანება და უხელფასო სახლმმართველთა სამსახურში ჩადგა, ხელში პატარა სამახსოვრო უბის წიგნაკი დაიჭირა, მაკლერობა დაიწყო, ელბაქიდის დაღმართზე პატარა ბაღში მოიკალათა და „დასასვენებლად“ შესულ კლიენტებს ისეთი ენაქარგა სამკლერო რჩევა-დარიგებანი შეაგება, რომ მისი სახელი ქვარტლიან ბოლივით მიეღს ქალაქს მოედო. ამოიღებდა შალვა უბის წიგნაკს და ყოველ შეკითხვაზე ისე ჩამოთვლიდა და შეაფასებდა გასაყიდ-გადასაცვლელ, დასაშენებელ-გასაფართოებელ ბინის მისამართებს, თითქოს მათ აშენებაზე კირის კასრების თრევისაგან ხელის გულები ჰქონდა დაკოყრებული.

— საბინაო სამმართველოს ყველა ბინისაკენ გზის გამკვლევი, უმეტეს შემთხვევაში, ჩემო დაო, სახლმმართველია... ჰოდა, თუ ადამიანიმა ჰკუა იხმარა და ჩემისთანა პატროსან კაცს ხელში რამდენიმე ათასი ჩაუდო, ბინისაკ კარგს იშოვის და ბინის დამოცველსაც.

— ეჭ, ჩემო ძმაო, დათიკო მაკლერს ათასი კი არა, ათათასიც მივიართვი, მაგრამ იმან ფული გადაყლაპა, მე კი მშრალზე დამტოვა.

— თქვენ ეს მითხარით, მუხლი როგორი გაქვთ? რევმატიზმებს ხომ არ უჩივით? გულის ფრიალი ხომ არ იცით?

— რა ვქნა ქაა... ექიმბი ხარ თუ მაკლერი?..

— თქვენ კითხვაზე მიპასუხეთ და ძვირფას დროს გამოუსადეგარი შკითხვებით ნუ დამაკარგვინებთ... სპორტის სახეებიდან რომელს უფრო ეტანებით? ფეხბურთი უფრო გიყვართ თუ ცხენბურთი?

— რალა დროს ჩემი ფეხბურთი და ცხენოსნობაა, ადამიანო, ფეხზე ძლივსა ვდგავარ.

— აი, სწორედ ეგ მაინტერესებდა; მაშასადამე, თქვენ ბინა გვირდებათ ისეთ ადგილზე, სადაც ტრანსპორტის მო-

ძრობა ძალიან კარგად თუ არა, გვარიანად მაინც იქნება დაყენებული და ქალაქის რაიონებს თქვენთვის ისეთივე მნიშვნელობა აქვს, როგორც ჩემთვის ამინდის გამოცვლას. არც დინამოს სტადიონი გაინტერესებთ და არც კიდეც დელისის იპოდრომი... ჯანმრთელობითაც, მე მგონი, კარგად უნდა ბრძანდებოდეთ და ყოველდღიურად მეხუთე სართულზე ასვლა-ჩამოსვლა თქვენს სხეულში არც გულის ფრიალს გამოიწვევს და არც მუხლების აკანკალებას... ფულზე როგორ ხართ, ხელზე გაქვთ თუ...

— ხელზე რად მექნება, ჩემო ძმაო, მურაბის ქილაში მაქვს შენახული.

— აბა, მაშ ის ფული, დიდიდენოჯან, ჩემთან ჩამოაცუნცულე და ბინაზე კი იმედინად იყავი, თითქოს შიგა ყოფილიარ მხარ-თეძოზე წამოწოლილი.

შალვამ ასმანეთიანებს ალერსით მოუცაცუნა ხელი, ელბაქიდის დაღმართიდან ფუნიკულორის დაღმართზე გადაინაცვლა და უხვი პურ-მარილით დაზნექილ ქურტლებს ისეთნაირად გაეთამაშა, რომ ციბრუტივით მოტრიალე მიმტანებმა გაკვირვებით ერთმანეთს გადახედეს.

დღითიღე იზრდებოდა მარიფათიანი ლაბაძის კლიენტთა რიცხვი. სახელგანთქმულ მაკლერს სახლის კარები მაღაზიასავით მამლის პირველ ყვილამდე ღია ჰქონდა და დაშაქრული სიტყვები არც ზაფხულის სიცხეში და არც ზამთრის ქვატეხია ყინვაში არ ელეოდა.

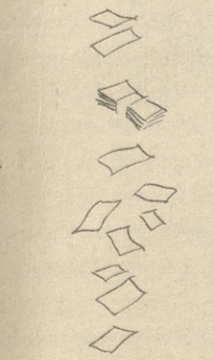
— ელენა კლიჩევასი მმართვეს 3000 მანეთი. ჩაითვალოს გაუქმებულად.

— მიშა ვოლოხს დავცანცულე 3000 მანეთი, ახია ჩემზე, შემერგოს.

— რუბენ ჯანანოვი ნოტარიუსში გაფორმებით მენდო 3000 მანეთს, დაიკვეხნოს როცა მიიღოს.

— გიორგი ყურავლიოვმა შემწირა 6500 მანეთი. ხახვივით შემრჩა.—ავარჯიშებს მეხსიერებას ლაბაძე და თითქოა საიდანღაც ესმის იღუმალი ხმა:

— ენეჭ, ერთი დრო ვის შერჩენია, ჩემო შალვა, შენ რომ შეგრჩეს.

ნახ. ზ. ლევანია

— ვინ არიან ამ პიეხის გმირები?
— თეატრის დირექტორი, რეჟისორი და ავტორი, რომელთაც იმდენი გმირთა გამოჩინება, რომ უხერხულ პიეხა სცენაზე გაიტანეს.

— ლურჯანა, ახა თუ გამოიცილებ, ამ თეატრში რამდენი კაცი უნდა?
— ...თუ კაცი ვარ, ახახი იქნება.

— თქვით უნ, ვერ გამოიციან, ახახი კი არა, იცნ არა.
— ეშმაკმა დალაზერობს, წახლადან, თორემ ათათილი

ჯერ შეიკადრეთ, მათგანგინეთ ორიოდ სიტყვა: ღარდის დახურვას მერტვ მოასწრებთ. მხურს გაგახსენოთ, რომ «ღირსება ადამიანისა, პირველ ყოვლისა, მისივე საქმიან განისაზღვრება. ეს არის თვითონ კალაღარიფი, ფოთის თეატრის დირექტორის სიტყვაში, რის მკურნალებს პიესა თვისი «თავის» თეატრში წარმოადგინა. ნუ გაიოცებთ ნურც იმის, თუ რეჟისორი გ. გაბუნია «გადისინჯულ საქმეს» ხელმეორედ გადაუდგინა. ო, დამხრწმუნეთი, ამით მე და თქვენ, მსგავსად ლალივი გრიგოლისა, დაგვარებობდა «დიდი მოცემა». მაინც გაოცდით? მაშ შევახსენებ ელიაშვილის და კავახიშვილის, კობია «ქიორია» «კოლმე წიწვი» და კულტასამინისტროს ერთ ფულადან განყოფილებას ვით უღალატეს და პატრევი სცეს მათ «ქადრების განყოფილება». არ გეზრუნავთ წინაწლებს შორის მოქცეული მათი პიესა? ეს მამო, როცა ორივეს ერთად და ცალ-ცალკე დრამატურება ისე ესმით, ვით კრახანას თაფლის კეთილა. ამის შემდეგ კვლავ იღვიან «სამშობლოსათვის» და მაინც პირველყოფილად, ღვაწლი მათი არ დაფასდა — რაღაც ავანტი გაბაიგდეს თუმცა რას იზამ, თვისი საქმე თვითვე იციან — რაღაც მოგვა დავითათა... ხომ მათგანვე თქმულა.

მაშ ამის შემდეგ ვით გაევიცინო, ზოგიერთ თეატრს რეპერტურაში პიესა რომ მუდამ აკლდება და ამ

ნახ. ზ. ლევანია

მ. ბარამიშვილი იმეია, ირა იმეია, იგიველებს, იუკავი ვნეიასა და ნ. დამიანი: იმეი იმეა ნაწერს, თუ არ გხუბს ვადამბტრის წივიასი
ი ლ ი ბ: არა ვაგვი ხადვი, შეიძლება, რად ვადამბტრის რივიასი მე მასიხის, თვითონ დაწერეს იმეი იმეიან კვრევიასი

საშურიდან ვალესაქან მიმავალ ქარო!

საყვარელო ნიანგო!
მართალია, ეს სიმღერა წყალტუბოს ქარს ეკუთვნის, მაგრამ რა ვქნათ, თუ ჩვენც გვამღერებს საშურიდან ვალეში მიმავალი მატარებელი?

გვამღერებს კი იმიტომ, რომ საშურ-ვალეს მატარებლის სამგზავრო ვაგონებს მინები უმთავრესად ჩამტვრეული აქვს, შიგ ქარი დასერილობს, სიცივე ღურღურით შემოდის და ამ „საპატიო“ მიზეზით—გამცილებლები თავს იკავებენ ლუმელების ანთებისაგან.

ვერც სისუფთავის დაცვით დაიტრახებენ ამ მარშრუტის გაძცილებლები. მაგრამ ამას ჯანი გავარდეს, ცხვირსახოცები და პალტოები აქ არ არის?! მტვერს როგორმე გადავწმენდთ, მაგრამ რა ვუყოთ ცივ ქარს, მას სულ არ ესმის ჩვენი სავედრებელი სიმღერა.

გვიშუამდგომლე, საყვარელო ნიანგო, იქნებ საშურის დეპოს ხელმძღვანელებს უკეთესი სმენა აღმოაჩნდეთ!

გელა ნუგზარიძე

სასურველო ნიანგო!

ვბედე, ვბედე და ძლივს გავბედე შენთვის გამემზილა ერთი სენსაცია:

ჩემში აღმოვაჩინე მუზა. მუზა და რა მუზა! სულ ტლინკებივით მაყრის ლექსება! ვწერ და ვწერ, მაგრამ მკითხველი არ გინდა?! ჰოდა, რაკი გავბედე, გიგზავნი კიდევ პატარა ნიმუშს. ეს გახლავს ჩემი საახალწლო „ლოცვის“ ნაწყვეტი. აი ისიც:

„განგებო და ახალწლის მადლო!

ჩვენი კოლმეურნეობის თავმჯდომარესავით, ჩვენი სოფსაბჭოს თავმჯდომარესავით გულგრილად ნუ შეხედავ ჩვენს სოფელს,—ვანის რაიონში შემავალ სოფელ კიროვსა. იხსენი ჩვენი გზატალახისა და ორმოებისგან, მოურჩინე ჩვენს ფოსტალიონს რეგმატიზმი, რომ მან იაროს უფრო მეტი თავგამეტებით,

და დროზე მოგვაწოდოს ჟურნალები და გაზეთები,

დაეხმარე ჩვენს კლუბს ნაგავის გაწმენდაში და შიგ ისე შემოდი,

რომ აღირსო რემონტი.

იყავ ჩვენთვის სიკეთის მდომი.

ჩამოხსენ ამ ჩვენს ბიბლიოთეკას მძიმე ბოქლომი.

მოგვივლინე ლექცია, ან კინოსურათი და შეისმინე, რაც მე დაგიხატდა-გისურათე!..“

სულ ეს არის, ნიანგო, ნუ დამიწუნებ. მართალია შიგ რითმები ყავარჯნებით დადიან, მაგრამ ისიც მართალია, რომ ის მთლად მართალია!

იშერი

ამხანაგო ნიანგო!

მინდა წარმოვიდგინო, რომ შენ ბარისახოში ჩამოხველ. გხედავ და საგონებელში ვარ: სად გაათევ ღამეს? სასტუმრომ, რომელიც ოდესღაც არსებობდა, მნიშვნელობა დაჰკარგა, მისი ოთახები ინვენტართან ერთად ადგილობრივმა მომსახურებმა მიითვისეს.

დაგათვალე რებიანებ კორმასე შევთული ყვან პატარა ფიცრულ შენობაში დაიხეკა გეტყვი:

— ესაა მუშების სასადილო ოთახი.

გაკვირვებული და დაეჭვებული ერთხანს მომატყერდები, რადგან... თვალწინ გადაგვლება მომხიბლავი სურათი: ობობას მიერ გაბმულ აბლაბუდებით საესე ოთახში ორი მაგიდაა. ვთქვათ, ერთზე, რომელიმე მანქანის ნაწილებს სწმენდენ, მეორეზე კი... სუფრას ვინ იტყვის, ეს ფიცრები მაინც გადაეწმინდათ. ოთახს ამკობს იატაკზე დაყრილი გამოხრული ძვლები, პაპიროსის ცარიელი კოლოფები, თევზისა და პურის ნაჭრები. თქვენი შემეხედვარე სასადილოს გამგე ძია მიშა არათუ გაწითლდება, ყურადღებასაც არ მოგაქცევს. იჯექი, ელოდე, სანამ თავს თვითონ არ „მოიმოახლებ“...

აქ დიდხანს ვერ გაჩერდები, მოგეწყინება და მოუსვამ, მაგრამ აქედან წასვლა დიდი გამბედაობა იქნება შენის მხრივ. მთელი დღე უნდა ელოდო ავტომანქანებს. აქაური შოფრები სხვებს როდი ჰგვანან, ჟინვალამდე 30—40 მანეთზე ნაკლებს არ გამოგართმევენ, იქნებ საქმე იქამდის მივიდეს, „თვითმცლელ“ ავტომანქანაზე მოგიხდეს დაჯდომა, იქ კი, სიცოცხლე მოგეცა, „კაი დროს“ გაატარებ!

მაგრამ ეს მასპინძლური სიგნალი მაინც ნუ შეგაშინებს, ჩაიცვი რკინის ქალამნები და გვეწვიე. მე შენ გეტყვი, გამბედაობა გაქლია თუ?

ი. მამუკაური

— რა შიქნით, მთლად პუშკინს დამამსგავსეთ!..
— ცულ კაცს დაგამსგავსე თუ?

ნახ. ნ. მალაზონისი

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— პატრცემულთ ივანე, რატომ ერთხელ არ მობრძანდებით სკოლაში და თქვენი შვილის ამბავს არ იკითხავთ?..

— სწორე ვითნათ, მაგისთვის არა მცალია, დისერტაციას ვწერ ბავშვთა აღზრდის საკითხებზე.

— რა დაგიშავე, ამხანაგო დირექტორო, რატომ დამაქვეითე. ჩემზე დაბალი ველარავინ ნახე?!

25
19/11 56
კანცლარია

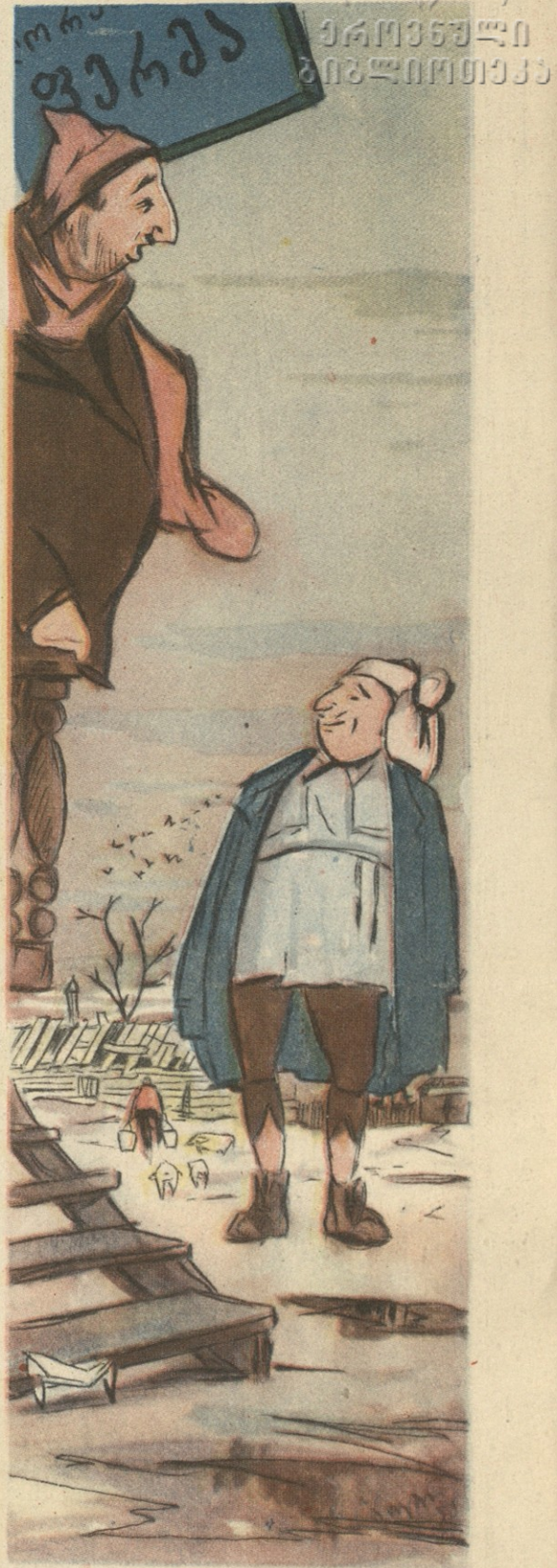
ჩამორჩენილ ფაბრიკა-ქარხანათა და კოლმეურნეობათა საყურადღებოდ!

ბუკინისტურ მაღაზიაში იყიდება მაგარ ყდაში ჩასმული, კარგი ხარისხის ქალღმერთ დამბეჭდილი 1955 წლის კალენდრები.

14 იანვარს ნიანგი აწყობს საახალწლო ნაძვის ხეს ძველი სტილით მომუშავე დირექტორთათვის.

კინოსტუდიიდან გავიდა და აღარ დაბრუნებულა „მაგდანას ლურჯა“.

კინოსტუდიიდან გავიდა და იმ წუთშივე დაბრუნდა „ცისკარა“.

— ეს მერამდენე რევიზიაა, ჩემო ნიკო, თუ გახსოვს?
— როგორ არ მახსოვს, შენი ჰირიმე, უკვე მეშვიდე გოჭს გამოვჭერი ყელი.

თემა მ. ოთაროვისა

ნახ. ა. კანდელაკისა

რედაქტორი—ვახტანგ კელიძე.

საკრედიტო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ო. გიგინეიშვილი, გ. თორდუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი «ნიანგი». რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

გამომც. № 1, ხელმოწ. დასაბ. 9/1-1956 წ. ქალ. ზომა 70 x 108 1/8, 0,5, ნაბ. ფურც. 1,37. ფერადი ბეჭდვის სტამბა, მარჯანიშვილის ქ. № 5. შიკვ. № 3. უფ. 00745 ტირ. 25.000.

კოლუნიალიზმი ნიღბით.